

**Dolnośląski Wojewódzki
Konservator Zabytków
we Wrocławiu**

WRiD.5130.44.2018.KM

nr rejestru zabytków: **A/6117**

za zwrotnym potwierdzeniem odbioru

DECYZJA NINIEJSZA JEST OSTATECZNA

Wrocław, dnia 05.03.2019 r.

Dolnośląski Wojewódzki
Konservator Zabytków
we Wrocławiu

mgr Barbara Nowak-Obelinda

Wrocław, dnia 05.02.2019 r.

STAROSTWO POWIATOWE
w Jeleniej Górze
PUNKT KANCELARYJNY Nr II

Wpł. dn. 2019 -03- 11

Il. zał. podpis

Znak sprawy 3292

DECYZJA

W SPRAWIE WPISANIA ZABYTKU DO REJESTRU

ZABYTEKÓW

Wpł. dn. 2019 -03- 11

Il. zał. podpis

Nr korespondencji

Działając na podstawie art. 89 pkt 2 i art. 9 ust. 1, w związku z art. 6 ust.1 pkt 1 lit. c), art. 7 ust. 1, ustawy

z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. 2018, poz. 2067 t.j.) oraz art. 104 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. 2017, poz. 1257 ze zm.), w wyniku postępowania administracyjnego przeprowadzonego na wniosek Państwa Dagmary Derwich-Grzegorzewskiej i Marka Grzegorzewskiego

postanawiam

wpisać do rejestru zabytków województwa dolnośląskiego następujący zabytek nieruchomy: **budynek mieszkalno-gospodarczy położony w miejscowości Kromnów, Kromnów nr 19, gm. Stara Kamienica, pow. jeleniogórski, na działce nr 8/1, obr. Kromnów, z wyłączeniem murów przybudówki przy zachodniej elewacji, w granicach, jak na załączniku graficznym nr 2, stanowiącym integralną część niniejszej decyzji.**

UZASADNIENIE

Dolnośląski Wojewódzki Conservator Zabytków we Wrocławiu na wniosek Państwa Dagmary Derwich-Grzegorzewskiej i Marka Grzegorzewskiego z dnia 19.10.2018 r. (wpływ 22.11.2018 r.) wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wpisania do rejestru zabytków budynku mieszkalno-gospodarczego położonego w miejscowości Kromnów nr 19. W dniu 07.12.2018 r. przeprowadzono oględziny obiektu. Postanowieniem nr 829/2018 z dnia 10.12.2018 r. organ dopuścił jako dowód w postępowaniu kartę ewidencyjną zabytku wpisanego do rejestru zabytków wykonaną w 2016 r. przez Panią Izabelę Epe. Pismem z dnia 08.01.2019 r. strona została powiadomiona o zakończeniu postępowania oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, w tym składania wniosków i uwag.

Dolnośląski Wojewódzki Conservator Zabytków we Wrocławiu ustalił stan faktyczny i prawny sprawy i zważył, co następuje:

Budynek mieszkalno-gospodarczy nr 19 położony jest przy drodze przebiegającej przez wieś, nieopodal rozwidlenia w kierunku Kopańca i Starej Kamienicy. Miejscowość wzmiankowana była już w XIV w., początkowo wchodziła w obręb majątku Schaffgotschów, później rozwijała się jako niewielki ośrodek tkactwa chałupniczego. Budynek, wzniesiony ok. poł. XIX w. w konstrukcji mieszanej – szachulcowej i przysłupowej z murowanymi ścianami w części gospodarczej, założony na rzucie prostokąta; część mieszkalna zajmuje południową stronę budynku, część gospodarcza – północną. Do głównej bryły od zachodu przylegają mury obwodowe (ściana południowa i zachodnia) gospodarczej przybudówki. Całość nakryto wysokim dachem dwuspadowym o przedłużonej zachodniej połaci, przykrywającej drugą kondygnację; dach w części wschodniej ma mocno wysunięty okap, wsparty na kroksztykach. Połacie pokryto wtórnie blachą.

Część południową budynku w partii przyziemia wzniesiono z drewna (konstrukcja przysłupowa), w wyższej kondygnacji w konstrukcji szachulcowej. Część północna, o funkcji gospodarczej, została wykonana częściowo z drewna, częściowo murowana z kamienia polnego o zróżnicowanych kształtach oraz ceramicznej cegły. Szczyty po obu stronach oszalowano deskami układanymi wertykalnie. Część południowo-wschodnia budynku została wykonana z drewna w konstrukcji przysłupowej, posadowiona na murowanym cokole; belki w narożach wystają poza obris ścian zrębowych. W przestrzeniach pomiędzy belkami zachowane są fragmenty barwionych tynków (w kompozycji pasów wertykalnych – szerokich barwionych w ciemnym odcieniu i wąskich bielonych). Wyższa kondygnacja została wykonana w konstrukcji szachulcowej, pola pomiędzy ryglami wypełniono polepą (mieszaniną słomy i gliny) i otynkowano; ściany murowane także zostały otynkowane. Otwory okienne o prostokątnym wykroju rozmieszczono w układzie osiowym, w części południowej i wschodniej otwory wkomponowano pomiędzy konstrukcją ryglową, w części murowanej otwory cofnięto w głąb lica muru. W izbie zrębowej od wewnętrznej strony widoczne są drewniane okiennice zasuwane, wkomponowane w lico ścian.

Elewacje artykułowane są za pomocą równomiernie rozmieszczonych osi okiennych; podziały podkreśla zróżnicowanie materiałowe poszczególnych partii budynku, m. in. belki izby zrębowej z mieczami oraz konstrukcja szachulcowa z otworami okiennymi pomiędzy ryglami, a także oszalowane ściany szczytów i części gospodarczej, skonstrastowane z murowanymi i tynkowanymi elewacjami. Pomieszczenia części południowej zostały nakryte stropami belkowymi, z wyjątkiem tzw. czarnej kuchni – sklepionej, oraz pierwotnie murowanych pomieszczeń gospodarczych po stronie północno-zachodniej (sklepienie obecnie zawalone). Część północna –

stodoła, jest jednoprzestrzenna, z licznymi ubytkami w okładzinach ściennych. Główne wejście znajduje się w elewacji wschodniej, prowadzą do niego dwuskrzydłowe drzwi ramowo-płycinowe z dwoma rzędami płycin; w wewnętrznej części górnych umieszczono snycersko opracowane detale w postaci rombu z rozetą pośrodku.

We wnętrzu zasadniczo zachowano pierwotny układ wnętrza z sienią przelotową i klatką schodową prowadzącą na wyższe kondygnacje, izbą zrębową (początkowo przeznaczoną na cele produkcji chałupniczej), a także niewielkimi izbami na piętrze. Zachowane są również elementy wyposażenia, takie jak ceglana posadzka w sieni, dekoracyjnie opracowane belki stropów na piętrze (z fazowanymi krawędziami), opaski okienne, stolarka drzwiowa i szczytkowo okienna oraz piec. Nadal czytelna pierwotna forma świadczy o walorach autentyczności przedmiotowego budynku.

Przy elewacji zachodniej pozostawiono fragmenty murowanych ścian (południowa i zachodnia); są to pozostałości przybudówki, wzniesionej wtórnie. Zachowane fragmenty nie wskazują wartości, które uzasadniałyby wpis do rejestru zabytków.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c) wyżej cyt. ustawy, ochronie i opiece podlegają, bez względu na stan zachowania dzieła architektury i budownictwa; art. 3 ww. ustawy określa, że zabytkiem jest *nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich części lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki bądź zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną, artystyczną lub naukową.*

Budynek mieszkalno-gospodarczy jest bezspornie dziełem człowieka i stanowi świadectwo minionej epoki, gdyż – jak wykazano – powstał ok. połowy XIX w. i jest przykładem wiejskiej architektury mieszkalno-gospodarczej terenów pogranicza Gór Izerskich i Kotliny Jeleniogórskiej. Budynek wzniesiono w technice mieszanej, łącząc kilka technologii budowania, m. in. przysłupową, powszechnie stosowaną na terenach Górnych Łużyc, w innych miejscach występującą sporadycznie. Jak wskazano w karcie ewidencyjnej zabytku wpisanego do rejestru zabytków wykonanej w 2016 r. przez Panią Izabelę Epę o wartościach artystycznych świadczy jego zewnętrzna forma – jednorodne stylowo elewacje, w większości o dość regularnym układzie osi okiennych, z podziałem kondygnacyjnym odzwierciedlającym wewnętrzną dyspozycję obiektu i formę konstrukcji. Wartości historyczne i naukowe przejawiają się w zachowanym w ogólnym zarysie układzie przestrzennym, a także konstrukcją, będącą wytworem sztuki rzemieślniczej, rozwijającą się niezależnie od prądów w sztuce budowlanej. Budynek stanowi istotny element układu ruralistycznego wsi, o formie wyróżniającej się na tle pozostałych zabudowań. Jest zatem materialnym świadectwem przeszłości i istotnym elementem kształtującym lokalny krajobraz kulturowy.

Zgodnie z art. 7 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, wpis do rejestru zabytków jest jedną z form ochrony zabytków, która ma na celu zachowanie zabytku, w tym wypadku budynku mieszkalno-gospodarczego położonego w miejscowości Kromnów nr 19, którego wartości zasługują na zachowanie a jego ochrona leży w interesie społecznym.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej przysługuje stronom – na podstawie art. 127 § 1 i art. 129 § 1 i § 2 k.p.a. i art. 93 ust. 1 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami – odwołanie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w terminie 14 dni od jej doręczenia, za moim pośrednictwem – Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Wrocławiu, ul. Władysława Łokietka 11, 50-243 Wrocław.

Zgodnie z art. 127a. § 1 i § 2 ww. ustawy w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu, który wydał decyzję; z dniem doręczenia organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Załączniki stanowiące integralną część decyzji:

1. Pouczenie o skutkach wpisu do rejestru zabytków.
2. Fragment mapy w skali 1:1000 z zaznaczoną granicą wpisu do rejestru zabytków.

Dolnośląski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
we Wrocławiu

mgr Barbara Nowak-Obelinda

Otrzymują:

1. Marek Grzegorzewski, Gronówko, Osiedle Gronowe 25, 64-111 Lipno
2. Dagmara Derwich-Grzegorzewska, Gronówko, Osiedle Gronowe 25, 64-111 Lipno

Do wiadomości:

1. Narodowy Instytut Dziedzictwa, ul. Kopernika 36/40, 00-924 Warszawa
2. Urząd Gminy Stara Kamienica, Stara Kamienica 41, 58-512 Stara Kamienica
3. Starostwo Powiatowe w Jeleniej Górze, Wydział Architektury, Budownictwa i Gospodarki Przestrzennej, ul. Podchorążych 15, 58-500 Jelenia Góra
4. Starostwo Powiatowe w Jeleniej Górze, Wydział Geodezji, Kartografii i Gospodarki Nieruchomościami, ul. Podchorążych 15, 58-500 Jelenia Góra
5. Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze, VI Wydział Ksiąg Wieczystych, ul. Bankowa 18, 58-500 Jelenia Góra
6. WUOZ Wrocław Delegatura w Jeleniej Górze
7. a/a WRiD KM

Załącznik nr 1

POUCZENIE o skutkach wpisu do rejestru zabytków

Wpisanie obiektu do rejestru zabytków pociąga za sobą następujące skutki wymienione w niżej przytoczonym wyciągu z ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U.2018, poz. 2067 t.j.):

Art. 5

Opieka nad zabytkiem sprawowana przez jego właściciela lub posiadacza polega, w szczególności, na zapewnieniu warunków:

- 1) naukowego badania i dokumentowania zabytku;
- 2) prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku;
- 3) zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie;
- 4) korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości;
- 5) popularyzowania i upowszechniania wiedzy o zabytku oraz jego znaczeniu dla historii i kultury.

Art. 12

1. Starosta, w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków, może umieszczać na zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru znak informujący o tym, iż zabytek ten podlega ochronie.

Art. 25

1. Zagospodarowanie na cele użytkowe zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru wymaga posiadania przez jego właściciela lub posiadacza:
 - 1) dokumentacji konserwatorskiej określającej stan zachowania zabytku nieruchomego i możliwości jego adaptacji, z uwzględnieniem historycznej funkcji i wartości tego zabytku;
 - 2) uzgodnionego z wojewódzkim konserwatorem zabytków programu prac konserwatorskich przy zabytku nieruchomym, określającego zakres i sposób ich prowadzenia oraz wskazującego niezbędne do zastosowania materiały i technologie;
 - 3) uzgodnionego z wojewódzkim konserwatorem zabytków programu zagospodarowania zabytku nieruchomego wraz z otoczeniem oraz dalszego korzystania z tego zabytku, z uwzględnieniem wyeksponowania jego wartości.
2. W celu spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 1, wojewódzki konserwator zabytków jest obowiązany nieodpłatnie udostępnić do wglądu właścicielowi lub posiadaczowi zabytku nieruchomego posiadaną przez siebie dokumentację tego zabytku oraz umożliwić dokonywanie niezbędnych odpisów z tej dokumentacji.

Art. 27

Na wniosek właściciela lub posiadacza zabytku wojewódzki konserwator zabytków przedstawia, w formie pisemnej, zalecenia konserwatorskie, określające sposób korzystania z zabytku, jego zabezpieczenia i wykonania prac konserwatorskich, a także zakres dopuszczalnych zmian, które mogą być wprowadzone w tym zabytku.

Art. 28

Niezależnie od obowiązków wynikających z opieki nad zabytkami, określonych w art. 5, właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego do rejestru lub zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków zawiadamia wojewódzkiego konserwatora zabytków o:

- 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zdarzenia;
- 2) zagrożeniu dla zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zagrożenia;
- 4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości.

Art. 30

1. Właściciel lub posiadacz zabytku nieruchomego bądź nieruchomości o cechach zabytku jest obowiązany udostępnić ten zabytek bądź nieruchomość wykonawcy badań w celu ich przeprowadzenia.
2. W przypadku odmowy udostępnienia zabytku nieruchomego bądź nieruchomości, o których mowa w ust. 1, wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą właścicielowi lub posiadaczowi udostępnienie tego zabytku bądź nieruchomości, na czas niezbędny do przeprowadzenia badań, jednak nie dłuższy niż 3 miesiące od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.
3. Za szkody wyrządzone w związku z badaniami, o których mowa w ust. 1 lub 2, przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.

Art. 36

1. Pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków wymaga:
 - 1) prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru w tym prac polegających na usunięciu drzewa lub krzewu z nieruchomości lub jej części będącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem lub inną formą zaprojektowanej zieleni;
 - 2) wykonywanie robót budowlanych w otoczeniu zabytku;
 - 3) prowadzenie badań konserwatorskich zabytku wpisanego do rejestru;
 - 4) prowadzenie badań architektonicznych zabytku wpisanego do rejestru;
 - 5) prowadzenie badań archeologicznych;
 - 6) przemieszczanie zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru;
 - 8) dokonywanie podziału zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru;
 - 9) zmiana przeznaczenia zabytku wpisanego do rejestru lub sposobu korzystania z tego zabytku;
 - 10) umieszczanie na zabytku wpisanym do rejestru urządzeń technicznych, tablic, reklam oraz napisów, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1;
 - 11) podejmowanie innych działań, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany wyglądu zabytku wpisanego do rejestru, z wyłączeniem działań polegających na usuwaniu drzew lub krzewów z terenu nieruchomości lub jej części niebędącej wpisanym do rejestru parkiem, ogrodem, albo inną formą zaprojektowanej zieleni;
3. Pozwolenia, o których mowa w ust. 1 i 1a, mogą określać warunki, które zapobiegą uszkodzeniu lub zniszczeniu zabytku.
4. Wojewódzki konserwator zabytków może uzależnić wydanie pozwolenia na podejmowanie działań, o których mowa w ust. 1 pkt 6, 9 i 11, od przeprowadzenia, na koszt wnioskodawcy, niezbędnych badań konserwatorskich, architektonicznych lub archeologicznych. Egzemplarz dokumentacji badań jest przekazywany nieodpłatnie wojewódzkiemu konserwatorowi zabytków.

Art. 49

1. Wojewódzki konserwator zabytków może wydać decyzję nakazującą osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do korzystania z zabytku wpisanego do rejestru, wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu albo ograniczonego prawa rzeczowego lub stosunku zobowiązaniowego, przeprowadzenie prac konserwatorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku, jeżeli ich wykonanie jest niezbędne ze względu na zagrożenie zniszczeniem lub istotnym uszkodzeniem tego zabytku.

Art. 50

3. W przypadku wystąpienia zagrożenia dla zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru, polegającego na możliwości jego zniszczenia lub uszkodzenia, starosta, na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków, może wydać decyzję o zabezpieczeniu tego zabytku w formie ustanowienia czasowego zajęcia do czasu usunięcia zagrożenia. Przepisy o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.
4. Jeżeli nie jest możliwe usunięcie zagrożenia, o którym mowa w ust. 1 lub 3:
 - 2) zabytek nieruchomy może być na wniosek wojewódzkiego konserwatora zabytków wywłaszczony przez starostę na rzecz Skarbu Państwa lub gminy właściwej ze względu na miejsce położenia tego zabytku, w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.

Art. 73

Osoba fizyczna, jednostka samorządu terytorialnego lub inna jednostka organizacyjna, będąca właścicielem bądź posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru albo posiadająca taki zabytek w trwałym zarządzie, może ubiegać się o udzielenie dotacji celowej z budżetu państwa na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy tym zabytku.

Art. 107a

1. Właściciel lub posiadacz zabytku wpisanego na Listę Skarbów Dziedzictwa albo wpisanego do rejestru lub innego zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków, który nie powiadomił odpowiednio ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego albo wojewódzkiego konserwatora zabytków o:
 - 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia wiadomości o wystąpieniu zdarzenia,
 - 2) zagrożeniu dla zabytku, nie później niż w terminie 14 dni od powzięcia wiadomości o wystąpieniu zagrożenia,
 - 4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości – podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 2000 zł.
2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, którego właściciel lub posiadacz obowiązany był powiadomić.

Art. 107c

1. Osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która uniemożliwia lub utrudnia dostęp do zabytku organowi ochrony zabytków, wykonującemu uprawnienia wynikające z ustawy, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 2000 zł.
2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, któremu uniemożliwiono lub utrudniono dostęp do zabytku.

Art. 107d

1. Kto bez zezwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków podejmuje działania, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1-5, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 500 000 zł.
2. Kto podejmuje działania, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1-5, niezgodnie z zakresem lub warunkami określonymi w pozwoleniu wojewódzkiego konserwatora zabytków, podlega karze pieniężnej w wysokości od 500 do 500 000 zł.
5. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1-4, nakłada w drodze decyzji organ ochrony zabytków, który wydał pozwolenie bądź wył właściwy do wydania pozwolenia.

Art. 108

1. Kto niszczy lub uszkadza zabytek, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.
2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.
3. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 polegające na zniszczeniu zabytku sąd orzeka na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków nawiązkę w wysokości do wartości zniszczonego zabytku.
4. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 polegające na uszkodzeniu zabytku sąd orzeka obowiązek przywrócenia stanu poprzedniego, a jeśli obowiązek taki nie byłby wykonany – nawiązkę na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków w wysokości do wartości uszkodzenia zabytku.
5. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd może orzec na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Zabytków nawiązkę w wysokości od trzykrotnego do trzydziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia.

Art. 110

1. Kto będąc właścicielem lub posiadaczem zabytku nie zabezpieczył go w należyty sposób przed uszkodzeniem, zniszczeniem, zaginięciem lub kradzieżą, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.
2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1, można orzec nawiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.

Art. 113

1. Kto będąc właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego na Listę Skarbów Dziedzictwa albo wpisanego do rejestru lub innego zabytku znajdującego się w wojewódzkiej ewidencji zabytków nie powiadomi wojewódzkiego konserwatora zabytków o:
 - 1) uszkodzeniu, zniszczeniu, zaginięciu lub kradzieży zabytku niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zdarzenia;
 - 2) zagrożeniu dla zabytku niezwłocznie po powzięciu wiadomości o wystąpieniu zagrożenia;
 - 4) zmianach dotyczących stanu prawnego zabytku, nie później niż w terminie miesiąca od dnia ich wystąpienia lub powzięcia o nich wiadomości – podlega karze grzywny.
2. W razie popełnienia wykroczenia określonego w ust. 1, można orzec nawiązkę do wysokości dwudziestokrotnego minimalnego wynagrodzenia na wskazany cel społeczny związany z opieką nad zabytkami.

Art. 114

Kto uniemożliwia lub utrudnia dostęp do zabytku organowi ochrony zabytków, wykonującemu uprawnienia wynikające z ustawy, podlega karze grzywny.

Art. 117

Kto bez pozwolenia albo wbrew warunkom pozwolenia prowadzi:

- 2) prace konserwatorskie, restauratorskie, roboty budowlane, badania konserwatorskie lub architektoniczne przy zabytku wpisanym do rejestru lub roboty budowlane w jego otoczeniu albo badania archeologiczne – podlega karze grzywny.

Art. 118

1. Kto bez pozwolenia umieszcza na zabytku wpisanym do rejestru: urządzenia techniczne, tablicę reklamową lub urządzenia reklamowe w rozumieniu art. 2 pkt 16b i 16c ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, lub napisy, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.

Załącznik nr 2

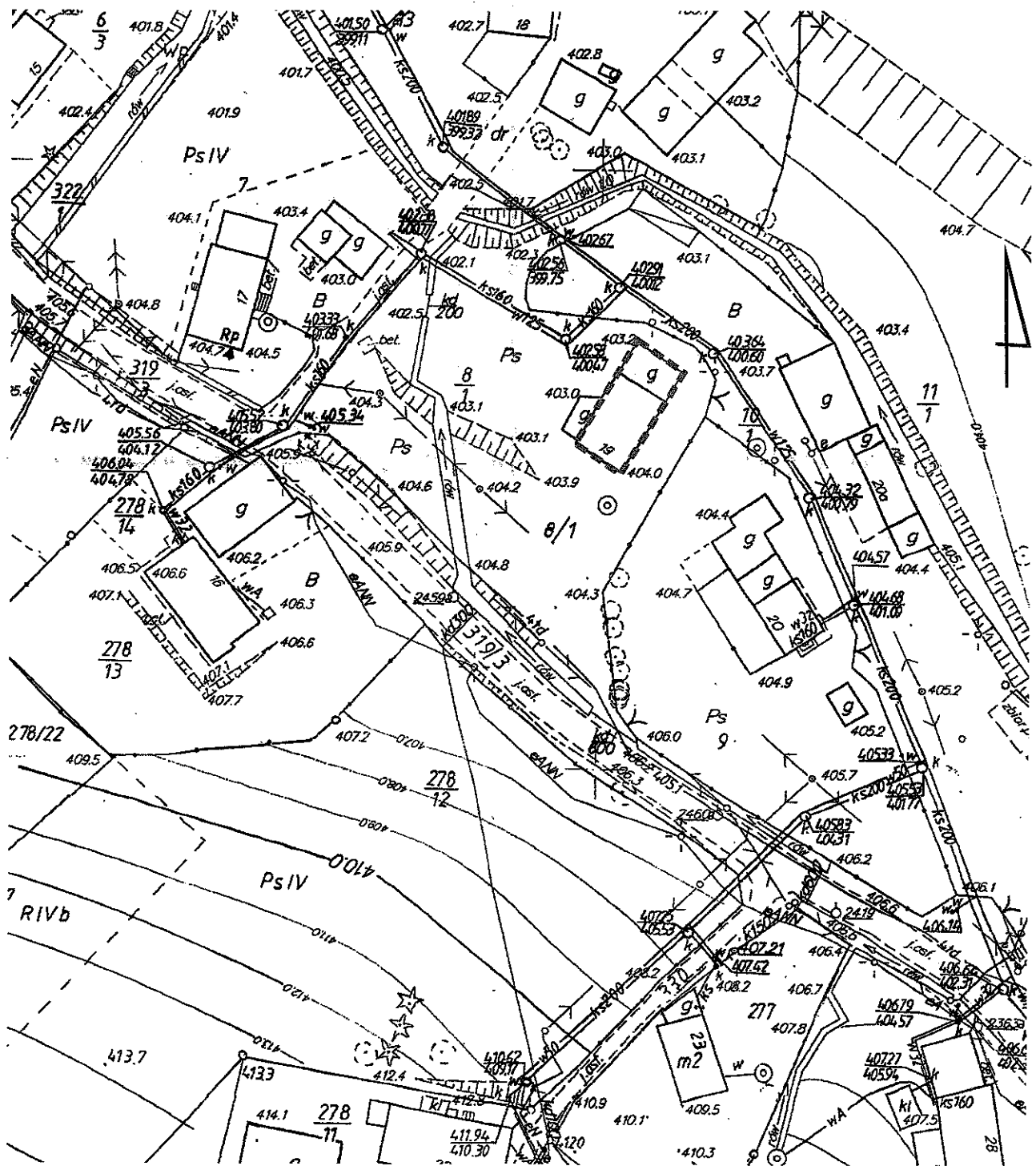
Stanowi integralną część decyzji z dnia **05.02.2019 r.** nr rejestru A/6117

W skład załącznika wchodzi fragment mapy z zaznaczoną granicą wpisu do rejestru zabytków budynku mieszkalno-gospodarczego położonego w miejscowości Kromnów, Kromnów nr 19, gm. Stara Kamienica, pow. jeleniogórski na działce nr 8/1, obr. Kromnów, z wyłączeniem murów przybudówki przy zachodniej elewacji.

Granica wpisu do rejestru zabytków

skala 1:1000

Dolnośląski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
we Wrocławiu

mgr Barbara Nowak-Obelinda